

faktisk også begynder at gå konstruktivt ind i, at der er brug for at lave en samlet og langsigtet indsats på det her område, og at der er brug for, at det ikke er ofrene for vold og trusler, der skal gemmes væk, men at det er dem, der har truet, som får et problem.

Kl. 22:59

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Østergaard.

Kl. 22:59

(Ordfører for forslagsstillerne)

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne takke for en debat, der blev god, selv om tidspunktet er fremskredent. Jeg synes, at alene det foranlediger, at vi, når Folketinget samles igen, enten bør genfremsætte forslaget eller tage en forespørgselsdebat, hvor vi får lejlighed til grundigere at drøfte de her problemstillinger.

Det er jo ikke så overraskende, at de partier, som har været med til at fremsætte forslaget, støtter det, og jeg vil derfor mere vende mig mod de andre partier. 24-års-reglen er blevet nævnt nogle gange, og det væsentligste, man kan sige om den, er, at vi nu har haft 24-års-reglen en lang række år, og medmindre man virkelig vender det døve øre og det blinde øje til, kan man jo i hvert fald konstatere, at både 24-års-reglen og de problemer, man mener den skulle løse, fortsat er her. Der er væsentlige problemer med tvangsægteskaber og æreskriminalitet i Danmark, og derfor har man jo al den empiri, man har brug for, for at konstatere, at det i hvert fald ikke var en tilstrækkelig løsning at lave 24-års-reglen, uanset hvad man måtte mene om den.

Så henvises der til en lang række ting, som har været i gang i satspuljeregi, og det, der er kendetegnende for dem, er jo, at det er projekter, midlertidige bevillinger, forsøg her og der.

Det, vi har gjort, er jo at skele til nogle andre lande, hvor man har sagt, at det her nok ikke kan løses med udlændingepolitik alene. I Danmark har vi fået krisecentre, og det er alle jo enige om er en rigtig god idé, når skaden er sket, men hvad gør man for at undgå, at det kommer så vidt? I England har man altså valgt den her model, hvor man har et nationalt organ, der faktisk har ganske vide beføjelser, fordi man ikke vil have det her fænomen overhovedet. Dette organ har instruktionsbeføjelser over alle andre myndigheder, og det har en lang række af de

redskaber, som er foreslået her, herunder bl.a. den såkaldte beskyttelsesordre.

Jeg vil godt starte et andet sted, nemlig med, at vi for nogle år siden var en række integrationsordførere, der fik anledning til under stor fortrolighed at gennemgå en række sager, hvor der var givet afslag på familiesammenføring under henvisning til, at de drejede sig om tvangsægteskaber. Det, vi kunne konstatere, var, at en række unge brugte den mulighed, som ombudsmanden har sanktioneret, hvor de henvender sig i diskretion til myndighederne og siger: Det her er et tvangsægteskab, jeg vil gerne bede om afslag på min familiesammenføringsansøgning, men det må for alt i verden ikke fremgå af sagen, at jeg selv har bedt om afslag, for så bringes jeg i problemer i forhold til min familie.

Sådan var der en lang række sager ved den lejlighed. Det viste sig være en god løsning. Og hvis familien efterfølgende sætter en advokat på sagen, kan vedkommende heller ikke få indsigt i, at der ligger notater om, at det er den unge selv, der har henvendt sig. Men det, vi så konstaterede, var, at når man så blev opmærksom på, at der her altså foregik kriminalitet, at der her var et miljø med små søskende, der kunne blive udsat for det samme, men måske ikke havde rygraden til at stå imod, så foretog man sig ingenting. Det var der, vi første gang blev bevidst om, at trods den megen snak om at ønske at bekæmpe tvangsægteskaber er der ikke en målrettet indsats. Når man bliver opmærksom på det, henviser man til krisecentre, men man laver ikke en målrettet indsats af at undgå, at problemerne gentager sig i næste generation eller for fætre og kusiner, eller hvad det nu måtte være.

Det er jo lige præcis det, der er kernen i problemstillingen, og derfor må vi sige, at det nok baserer sig sådan lidt på manglende indsigt, når man bliver ved med at nævne politiet og politiet og det nationale efterforskningscenter. Det, der er problemet her, er, at det starter langt tidligere. Det, der er problemet, er behovet for, at alle, der arbejder med unge i den her risikogruppe, ved, hvor der er hjælp at få, at de kan henvende sig et sted, når de den ene gang i deres karriere som gymnasielærer opdager en sådan elev, for der skal netop sådan et menneske, der tager ansvar for situationen, til for at undgå, at den eskalerer og bliver til vold eller anden form for æreskriminalitet.

Og der klinger det altså hult, når man taler om en massiv indsats. Der er *ikke* en sådan indsats. Der er *ikke* en sådan massiv indsats. Det,